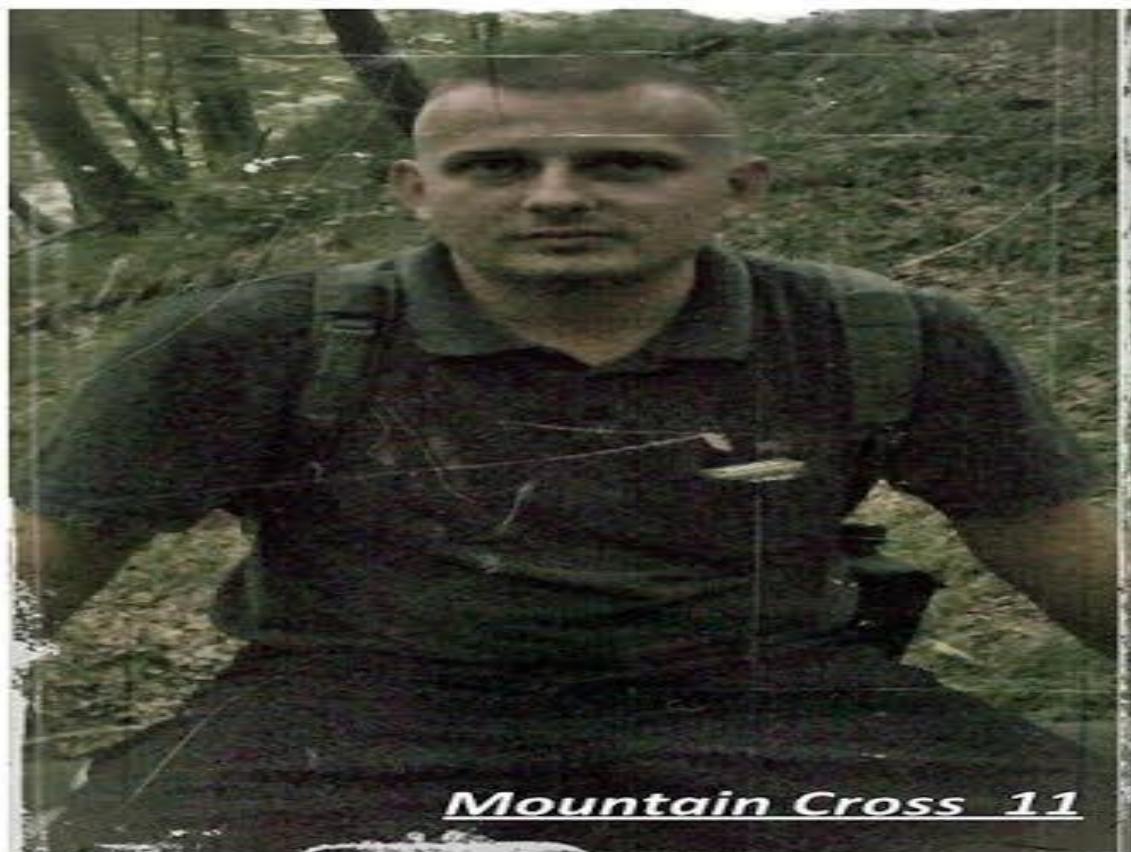

Sudac Marko Benčić: „Zatvoriti ću te, narediti premetačinu kuće i proglasiti ludim pa ćeš vidjeti koliko sam moćan!“

*Sudac Općinskog kaznenog suda u Ilici 207 u Zagrebu, **Marko Benčić**, u svojoj je nedavnoj presudi novinarki Jutarnjeg lista, Slavici Lukić, napisao kako je “jedino razumno obrazloženje zašto okrivljena upravo redovno istražuje poslovanje i rad privatnog tužitelja, tj. Medikola, neki su nepoznati, ali svakako neopravdani razlog” te pokrenuo lavinu kritika i pitanja u javnosti, no svakako želimo početi od početka i postaviti prvo – kako razlog može istovremeno biti i nepoznat i svakako neopravdan!?*

O sucu **Marku Benčiću** pisalo se često no unatrag nekoliko mjeseci ovaj je sudac Općinskog kaznenog suda u Zagrebu nanizao uistinu šokantne presude. Uz navedenu, političkog je aktivistu **Marka Franciškovića** svojim naložima o zatvaranju i psihijatrijskom vještačenju udaljio od slobode prije 8 mjeseci – potpuno nezakonito. Doznali smo i kako Francišković nije jedina žrtva kojem je sudac Benčić nezakonito oduzeo slobodu; u veljači je, potpuno nevin, odveden u zatvor i službeni vozač suda **Ivan Pranklin!**

Tko je Marko Benčić i kako je moguća samovolja jednog suca da tumači zakone kako sam želi te zdrave ljude zatvara u zatvor i na psihijatriju za što uopće nema zakonsko uporište? Kakva je uopće legitimnost jedne od najčasnijih i najodgovornijih profesija kada je obnaša čovjek koji je pred svjedokom prijetio zaposleniku suda govoreći „uništiti ću ti obitelj i narediti premetačinu stana a tebe zatvoriti i proglasiti ludim kako bi vidio koliko sam moćan“?!

Samovolja bez sankcija

Uz Slavicu Lukić, koja ipak uživa slobodu, najpoznatija žrtva odluke suca Benčića je Marko Francišković o čijem slučaju javnost već mnogo zna, no to konkretno Marku nije mnogo pomoglo jer je i dalje bez zakonskog temelja lišen slobode te smješten u neuropsihijatrijsku bolnicu „Dr.Ivan Barbot“ u Popovači.

Nakon višemjesečnog trovanja Markovog organizma *Zyprexom*, danas je Marko bez ‘terapije’ no i dalje prisiljen prolaziti psihijatrijska vještačenja kojima mu se uporno želi dijagnosticirati paranoidna shizofrenija kako bi se opravdala dijagnoza koju mu je ‘ustanovila’ **dr.Biško** iz Istražnog zatvora u Remetincu u samo tri dana. „Tijekom suđenja, uopće me nije slušao. Telefonirao je, prekidao me i odbio sve prijedloge koje sam iznio a koji su mi zakonom garantirani – da imam neovisno vještačenje“, svoje nam je iskustvo sa ovim sudcem prenio Marko Francišković . Na žalost, istraživanjem nekih presuda i naloga suca Benčića otkrili smo ponavljanje obrasca prijetnji i nelogičnosti, nezakonitosti i protuustavnih odluka koje nas vode ka zaključku kako ovaj sudac provodi samovolju na Općinskom kaznenom sudu u Zagrebu, ne mareći za zakone koje treba provoditi te ljudska prava koja svojom profesijom mora braniti.

Primjerice, sudac Benčić donosi presudu Marku Franciškoviću pozivom na čl. 554. st. 1. ZKP-a koji propisuje da će sud donijeti *“presudu kojom se utvrđuje da je optuženik počinio protupravno djelo, da ga je počinio ustanju neubrojivosti, te odrediti prisilni smještaj u psihijatrijsku ustanovu ili psihijatrijsko liječenje na slobodi u trajanju šest mjeseci”*, i to onda kada postoje uvjeti za to *“prema odredbama Zakona o zaštiti osoba s duševnim smetnjama”*. Međutim, taj Zakonu čl. 29. st. 1. određuje: *“U postupku prisilnog smještaja osobe s duševnim smetnjama u psihijatrijsku ustanovu odlučuje sudac pojedinac županijskog suda”*! I to u izvan parničnom postupku što u ovom predmetu nije bio slučaj. Marko Benčić nije sudac Županijskog suda i posve je neovlašteno uzurpirao ovlasti koje mu uopće ne pripadaju i odredio Marku “kaznu” koja to tobože nije jer za neubrojivu osobu nema kaznene odgovornosti. Nadalje, u čl. 27. st. 1. istog Zakona piše da je *“psihijatrijska ustanova koja je prisilno zadržala osobu s duševnim smetnjama iz čl. 22. ovoga Zakona dužna o tome bez odgode, a najkasnije u roku od 12 sati od donošenja odluke o prisilnom zadržavanju, neposredno ili putem elektronskih sredstava komuniciranja”* obavijestiti Županijski sud *“s obrazloženjem razloga za prisilno zadržavanje”*.

No, ovdje je, umjesto županijskog, sudovao Općinski sud. Prema stavku 2. istog članka o tome je *“psihijatrijska ustanova dužna obavijest... dostaviti zakonskom zastupniku prisilno zadržane osobe i nadležnom centru za socijalnu skrb”*.

Je li potrebno navesti da su nam u područnom Centru rekli da uopće nisu upoznati s ovim slučajem? Naposljetku, čl. 22. istog Zakona, određuje koga se uopće može smjestiti u psihijatrijsku ustanovu, a to je: *“osoba s duševnim smetnjama koja uslijed svoje duševne smetnje ozbiljno i izravno ugrožava vlastiti život ili zdravlje ili sigurnost, odnosno život ili zdravlje ili sigurnost drugih osoba”*. U Markovom i slučaju Ivana Pranklina ništa od toga nije ispunjeno.

Probno i „pravo“ uhićenje

Istražujući pozadinu zatvaranja službenog vozača suda Ivana Pranklina ustanovili smo kako opravdanog i zakonski utemeljenog razloga – opet nema! Ivan je prošao sigurnosnu provjeru prije zapošljavanja te uzorno radio gotovo 5 godina na Općinskom kaznenom sudu u Ilici. Prevozeći suce, spise i pozive, Ivan je bio zadužen i ovlašten za nošenje kaznenih predmeta visoke povjerljivosti te mu se radno mjesto baziralo na mobilnosti i kretanju u prometu službenim vozilom. Odgovorno je i nesmetano obavljao svoj posao do 2010. godine kada se radna atmosfera počela naglo mijenjati. Po dolasku na posao, Ivan je trpio pravi mobbing od strane predsjednika suda **Vinka Mioča** na način da ga je Mioč optužio za štetu nastalu na službenom automobilu koji je već bio neispravan i na što je Ivan upozoravao tjednima ranije. Najveći mobbing, po naredbi predsjednika suda Vinka Mioča, počinje putem Tajnika suda **Nikoline Radonić** koja izravno traži kolege “da svaki dan prijavljuju Ivana za bilo kakvu grešku, radnju ili obraćanje bilo kojem kolegi i osoblju suda“!? Ivanu se zabranio prijevoz sudaca, ikakav kontakt sa njima te ga se usmjerilo na obavljanje osnovnih poslova dostave. Nakon što je predsjednik suda Mioč doznao kako je Ivan Pranklin član *Njemačke zajednice Osijek* te da mu prezime vuče germanske korijene, počinju učestale uvrede i pitanja za koju tajnu službu Ivan radi. U mobbingu Mioča nad Ivanom pridružio se sudac Marko Benčić koji je, osim uvreda i pregledavanja službenog auta na parkingu suda kojeg je vozio Ivan, pri susretu sa njime uzvikivao i neke njemačke riječi. Ivanov kolega, vozač **Dalibor Vidas**, također se pridružio mobbingu te ga oslovljavao „glupom njemačkom plavušom“. Nije potrajalo dugo te su Ivana jednog dana i uhitili na radnom mjestu. Uhićenje je izvršio pravosudni policajac **Mario Hunjak** inače poznat novinarima po zabranama snimanja te fizičkom tjeranju sa dvorišta suda. Na Ivanov se zahtjev o razlogu tog uhićenja nitko do danas nije očitovao niti dao video zapis tog događaja na uvid. Tada je Ivanu rečeno kako je ovo bilo prvo uhićenje, tj. upozorenje nakon kojeg slijedi – *pravo uhićenje*.

Svakako želimo istaknuti kako unatoč svem našem trudu i proučavanju ZKP-a, nismo uspjeli naći niti trag zakonu koji bi u sebi nosio termin „probnog“ i „pravog“ uhićenja te smo upit o istome poslali Županijskom sudu i Pravnom fakultetu o čemu ćemo izvijestiti u slijedećem tekstu.

Prijetnje zatvorom i ludnicom

Predsjednik suda Vinko Mioč usmeno je Ivanu zabranio bilo kakvo kretanje po prostorijama suda i čak u pojedine dijelove grada samo nekoliko dana nakon što je, tijekom radnog vremena i obavljajući svoj posao, Ivan zatekao u jednoj ulici na zagrebačkoj Trešnjevci suca Benčića, koji je također bio unutar svog radnog vremena, kako izlazi iz kuće sutkinje Barlović. Ne možemo znati razloge zabrane suca Mioča izrečene Ivanu jer ih do danas, kao ni sudac Benčić, nije pismeno niti obrazložio niti potkrijepio argumentima što je Ivan Pranklin u nekoliko navrata tražio. Sutkinja Barlović upletena je u ovaj mobbing na način da je sama bila povodom Marku Benčiću da zaprijeti Ivanu „kako će imati velikih problema sa njime ukoliko se samo obrati sutkinji Barlović“. Ivanu, pak, na njegove zamolbe i pritužbe nitko nije odgovorio niti ga se zvalo na razgovor ali ga se u radnoj sredini počelo prozivati ludim i paranoidnim od strane suca Benčića te od samog predsjednika suda Mioča.

Zbog velikog pritiska, u rujnu 2013. godine, pisanim putem Ivan je prijavio suca Benčića i Vinka Mioča predsjedniku Županijskog suda u Zagrebu **Ivanu Turudiću**. Nikada nije dobio odgovor, no Ivan isti dopis šalje u Bundestag te nekoliko tjedana kasnije dobiva otkaz. Ulaskom u radni spor, samo tjedan dana prije prvog ročišta – Ivan je uhićen. Odlaskom iz obiteljskog doma na informativni razgovor u policiju u Heinzlovu, Ivanu je nakon 4 sata boravka u policiji rečeno kako je izdan uhiđbeni nalog te se kao razlog navodi prijava sudca Benčića putem Općinskog državnog odvjetništva. U nadopunu prijave, zanimljivo, uključila se i sutkinja **Božica Barlović**. Tijekom informativnog razgovora u policiji, na Ivana se vršio pritisak kako bi priznao da je zaljubljen u sutkinju Barlović, dok je prije otkaza ugovora o radu Ivan Pranklin od sudaca Benčića i Mioča usmeno i pred svjedokom jasno dobio na znanje “kako će sve vjerovati njima, sucima, a oni će se potruditi da mu unište obitelj premetačinom očeve kuće te ga strpati u zatvor i proglasiti ludim”!?

“Ludaci” suca Benčića

Ivan Pranklin danas je u Istražnom zatvoru i nad njime je pokušano psihijatrijsko vještačenje ali ga je Ivan uspio odbiti, za sada. To je uspjelo, podsjetimo, 2008. godine i Tončiju Majiću, predsjedniku Dalmatinskog komiteta za ljudska prava, kojeg je Benčić pokušao nakon privođenja psihijatrijski vještačiti.

Majić se devedesetih snažno zauzima za žrtve izbacivanja iz stanova u Splitu te za žrtve zločina u Lori i pod pritiskom je pravosuđa jer na netipičan način prosvjeduje zbog sporosti pravosuđa: svakoga mjeseca šalje poderanu hrvatsku zastavu predsjedniku Republike i glavnome državnom odvjetniku kako bi ih podsjetio da od 1980. nije do kraja razriješen slučaj njegove teške prometne nesreće. Marko Francišković, Ivan Pranklin i Tonči Majić najistaknutiji su, do sada, „luđaci“ sudca Marka Benčića.

Sudeći po slobodi kojom ovaj sudac prijeti ljudima i uopće se odnosi prema Zakonu i pravima optuženika, ne možemo ne postaviti pitanje – do kada? Na upit koji smo poslali glasnogovorniku Županijskog suda Krešimiru Devčiću, a u kojem postavljamo pitanje mogućnosti prijave nesavjesnog i nezakonitog rada sudaca u Hrvatskoj, zaprimili smo odgovor kako „načelno, svaki sudac podliježe stegovnoj odgovornosti sukladno odredbama Zakona o Državnom sudbenom vijeću, a može odgovarati i za povredu Kodeksa sudačke etike, o čemu odluku donosi nadležno sudačko vijeće.“

Upoznati sa dosadašnjom praksom sudca Benčića koji tako samouvjereno i svojevrijedno tumači ZKP te otvoreno i bez zadržke prijeti zaposlenicima suda, slijedeći nam je zadatak jasan – istražiti sve članove sudačkog vijeća te ustanoviti razlog njihovog dosadašnjeg nereagiranja na evidentno skandalozan način rada Marka Benčića. Kakav god razlog otkrili, opravdanja za nezakonito zatvaranje Marka Franciškovića i Ivana Pranklina – nema. Baš kao što nema pravednog, zdravog i prosperitetnog društva dokle god najčasnija zvanja obnašaju ljudi niskog ili nikakvog morala i upitnog poštenja poput onog sudca Marka Benčića.

Pripremila:

Iva Anzulović